

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Hac Hebdomada, sex Parabolæ quæ profectum in via spirituali designent,
proponuntur. Feria 2. Parabola seminis seminati in terram, triplici ex parte
infœlicem. Verbum Dei non redit vacuum: aut prosit ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

mirimus, dantes proculdubio pensare debemus, quia Patroni potius munera offerimus quam egenis dona largimur. Hinc per Paulum dicitur: **VESTRA** abundantia illorum inopiam suppleat, ut & illorum abundantia vestra inopia sit supplementum. Vt videlicet sollicitè perpendamus, quia eos quos nunc inopes carnimus, abundantes quandoque videbimus: & qui abundantes afficimur, si largiri negligimus, quandoque inopes erimus. Qui itaque nunc temporale subsidium pauperi tribuit, ab eo postmodum perpetua recepturus, ut ita dicam, quasi ad frugem, terram excolit qua quod acceperit uberius reddat. Restat ergo ut nunquam

elatio surgat ex munere, quando videlicet dives ex eo quod pauperi tribuit, agit ut in perpetuum pauper non sit.

Vide in 4. parte, Hebdom. 17. Feria 5. ubi apte contra dissipantes bona sua, vel non bene aut bono fine usurpantes; hæc duplex habetur Veritas.

Nisi dives divitias faciat bonas: divitiæ malum faciunt divitem.

Aut cælum petit divitiis, aut emittitur.

HAC Hebdomada, sex illæ nobiles Parabolæ quæ occurrunt in evangelica historia considerandæ, conformes practicæ veritates suggerent, quæ ad profectum in via spirituali, atque ad uniuscuiusque perfectiorem in suo statu comparandam vel conferendam vel conservandam, plurimum valere poterunt.

FERIA SECUNDA.

PARABOLA SEMINIS SEMINATI IN TERRAM, TRIPLICI EX PARTE. IN FOELICEM.

Exiit qui seminat, seminare sîmen. Luc. 8.

VERITAS PRÆCTICA.

Verbum Dei non redit vacuum; aut profici necesse est recipienti vel obfit.

RATIO EST, Quia si verbum Dei non proficit recipienti, recipientis est resistensia quæ non ei is impunita.

At qui hæc est ordinariè poena qua talis punitur resistensia, ut quod prodesse poterat, contra obfit & nocet.

Ergo verbum Dei non redit vacuum, ne est apud Prophetam: aut profici necesse est recipienti vel obfit: quamobrem longè satius est sic attentum esse verbo Dei recipiendo, ut magis profici quàm obfit.

I. PUNCTUM.

LEGI potest Parabola de qua jam supra dictum est in secunda Parte, Dominica Sexagesimæ. Ubi plures proponuntur ex illa Veritates.

Debet verò considerari paulò attentius eius

interpretatio quæ sic à Christo Domino traditur: Semen est verbum Dei. Qui autem secus vitæ, hi sunt qui audiunt, deinde venit Diabolus, & tollit verbum de corde eorum, ne credentes salvi fiant. Nam qui supra petram, qui cum audierint, cum gaudio suscipiunt verbum, & hi radices non habent, qui ad tempus credunt, & in tempore tentationis rei edunt. Quod autem in spinas cecidit, hi sunt qui audierunt, & à sollicitudinibus & divitiis & voluptatibus vitæ evanescentes suffocantur, & non referunt fructum. Quod autem in bonam terram, hi sunt qui in corde bono & optimo audiunt verbum, resistent & fructum afferunt in patientia.

Jam verò vide utra ex illis quatuor terra sis. An hæc bona quæ refert fructum ex meditationibus, ex libris, ex concionibus, aut quacunque tandem ratione recipiatur cœlestis illa sementis? An inde proficit? An inde à te deficit? Nam hic verus profectus. Quod si nullum advenit aut modicum fructum, quid obstat? Quod genus terræ ex illa infausa triplex quæ commemoratur, tibi magis convenit? An illa patens & omnibus obvia? An quæ petris & saxis

Ier. 22.

induruit? Aut quæ forte spinis & tribulis est
constita? Contemplare attentius, & audi Pro-
phetam idcirco ter ingeminantem: *Terra, terra,
terra, audi sermonem Domini.* Audi saltem pau-
lò attentius modò, ut discas sic deinceps audire.
Audi propositam veritatem quæ duo continet
ad permovendos animos efficaciora incitamen-
ta, *præmium & pœnam.* Sic enim res habet ex
ipsis Dei verbis apud Isaiam, *Verbum Dei non re-
dit vacuum, aut profuit necesse est recipienti vel ob-
st.* Nonne hoc satis magnum parvi laboris præ-
mium ut ex quocunque tandem verbo Dei audito
nihil tibi si velis pereat, nihil tibi non multū
profuit? Aut certè si te tua commoda spiritualia
parum movent, moveant saltem detrimenta, &
discite quod si non profuit, obicit.

Ratio est satis quidem obvia & familiaris, sed
valde utilis ac sæpe in alios vitæ spiritualis usus
revolunda. Hoc est enim commune omnibus
gratiarum instrumentis ut si non usurpentur, vel
si non ita dignè & fideliter recipiantur, ut profint
recipienti; recipientis semper est culpa & resi-
stentia: quia cum illa ex se aut ex sua institutione
sint divina & divinam contineant Gratiam, quæ
adjunctum semper effectum habet nisi impediatur;
impediri autem ordinariè non possit nisi de-
fectu recipientis; certè quoties non habebunt
illum suum effectum, dicendus est terties sese
illi recipiens opponere & resistere: sive id dire-
ctè & positivè fiat, nolendo expressè consentire
verbo veritatis: sive indirectè & negativè fiat,
volendo alia quæ cum divino verbo coherere
non possent. *Noluerunt ascendere, & avertuntur
scapulam recedentem.*

Zach. 7.

Quod autem talis resistantia non sit impuni-
ta, & facile est conjicere ex gravitate culpæ, & ex
gravibus quæ illi intendantur, ubique Scriptu-
rarum, minis. Culpa est certè gravis, & culpæ
reus prope illi est similis de quo dicitur, *Tendit
adversus Deum manum suam, & contra omni-
potentem roboratus est, Cucurrit adversus eum gra-
do collo, & pinguis cervicis armatus est.* Quid est
enim aliud resistere verbo divino, quàm ipsi Deo?
Quid est autem Deo resistere, nisi contra impu-
denter & erecta quodammodo fronte sese robo-
rare, quasi nihil eum cures, nihil eius verba, nihil
promissa, nihil minas? *Videte,* inquit Apostolus,
*ne recusatis loquentem: si enim illi non effugerunt
recusantes eum qui super terram loquebatur: mul-
tò magis nos qui de caelo loquentem nobis averti-
mus.* Id est si Judæi non effugerunt pœnas suæ
resistentiæ, multo minus putetis vos eas posse

Iob. 25.

S. Greg.
12. Mor. 21.

Hebr. 12.

fugere. Tantò gravius quisque punietur quantò
certius cognoverit verbum quod audit, & negli-
git esse Verbum Dei.

Vide in 2. parte, In die Ascensionis Domini.

II. PUNCTUM.

ATQVI hac est ordinariè pœna quæ talis puni-
entur resistantia, ut quod prodesse poterat,
contrà obstat, & nocet.

Hoc ipso scilicet divino verbo quo poterant
illuminari & accendi ad omnem pietatem, ma-
gis obscurantur, magis frigeant, & magis inde
ab omni pietate avertuntur. *Depravati enim
Scripturas,* inquit sanctus Petrus, *ad suam ipso-
rum perditionem,* quod alius Apostolus sic decla-
rat; *quocunque quidem ignerant, blasphemant
quocunque autem naturalior tanquam muta a-
nimalia norunt, in hoc corrumpuntur.* Id est, quid-
quid ex Deo audiunt, in alium prorsus detor-
quent sensum, & tantum abest ut inde respiciant
quin potius in detiores abeant, nam vel id om-
nino non credunt esse à Deo, & infideles fiunt;
vel si credunt, ad libitum interpretantur & illis
ipsis Scripturæ verbis quibus condemnantur, se
absolutos fingunt. *Si operum est Evangelium no-
strum, in ijs qui pereunt est operum: in quibus
Deus huius sæculi excacavit mentes infidelium, ut
non fulgeat illis illuminatio Evangelij gloriæ Chri-
sti.* Quasi diceret Apostolus, in his cæcutiunt
quæ nobis aperta sunt, quia sic puniuntur ut
pòst revera non videant quæ prius videre nolue-
runt. Neque in eo pœna tantum est ut non vi-
deant, priventurque lumine & gratia quam ha-
buissent ex audito & credito Dei verbo: sed præ-
terea, quod est longè pejus, sic puniuntur, ut in
sua cæcitate & perveritate per illud ipsum Ver-
bum quo poterant illuminari & emoliri, magis
indurentur ut dictum est *Verbum enim crucu-
perantibus quidem stultitia est: in autem qui salvi
sunt Dei virtus est.* Nempe illo ipso verbo quod
de Christo vel de eius cruce productum est &
quo alij incensi sunt ad penitentiam & vitæ au-
steritatem, isti laxantur ad libertioris vitæ licen-
tiam, quasi difficiliora essent quæ jubentur, qua-
si solis relicta perfectis, unde *propter cæcitatem
cordu ipsorum, desperantes semetipos tradiderunt
impudicitia.* Desperantes scilicet se posse unquàm
illa perfectiora contingere, ne quidem student
superandis difficultatibus, sed quasi essent insu-
perabiles, illis cedunt, & se tam tutos putant
quod se non putent posse quæ nolunt facere.
Nonne hoc est obesse quod prodesse poterat?

Adde

Rom. 7.

Adde quod, ut fuse prosequitur Apostolus, concupiscentia nisi verbo & legi Dei obtemperet, magis irretitur & ferociat. ut quæ semper nitatur in veritatem, unde aut cedat verbo necesse est: aut verbo resistens augetur; & quidem augmento duplici, nempe naturali & morali. Naturali augmento crescit concupiscentia cum in actum reducitur: tum verò in actum reducitur cum resistit verbo Dei, & quo resistit vehementius, eo est actus intensior, & augmentum maius. Morali verò crescit augmento concupiscentia, cum magis est voluntaria: magis est porro voluntaria cum ab humana voluntate magis probatur; magis autem à voluntate probatur, cum ipsa voluntas pro ea pugnat, pugnat denique pro concupiscentia voluntas quando quis liberè & advertenter resistit verbo Dei, ne verbum Dei resistat concupiscentiæ; sicque tandem apertè fit, ut illo ipso verbo quo quis melior esse poterat, fiat deterior. O verè positum verbum in ruinam & in resurrectionem multorum: aique in signum cui contradicetur.

Luc. 2.

III. PUNCTUM.

Matth. 13.

VERBUM Dei ergo non redit vacuum: aut propter necesse est recipienti, vel oblit: Propter quidem producit fructum, Aliud centesimum, aliud sexagesimum, aliud trigésimum, pro vario videlicet recipientium statu & diverso vivendi genere: oblit verò dum rebellis non tantum nullo gaudet fructu, sed in deteriorem quandam evadit statum sicut illa ficus evangelica, quæ cum nullum haberet fructum maledicta fuit à Domino, & statim ab ipsa radice aruit nec ferendo deinceps fructui capax fuit. Sic apertè Apostolus: Terra sape venientem super se

Matth. 21.

Marc. 11.

Hebr. 6.

bibens imbrem, & generans herbam, opportunam illi à quibus colitur, accipit benedictionem à Deo: proferens autem spinas ac tribulos, reproba est & maledictio proxima, cuius consummatio in combustionem.

Satisne illa gravia & pavenda, ut nobis cavencamus? Parumne nobis censendum est sic à Deo benedici vel maledici? Quis profectus tuus ex verbo Dei? Quo accedis animo ad conciones? Qua mente libros qui dicuntur spirituales, evoluis? Nonne plus curiositatis affert quàm pietatis? Certè ad audiendum Dei verbum æquè parandus esset animus atque ad ipsum Christum recipiendum. Quemadmodum enim ore Christus in Sacramento, ita aure quodammodo recipitur in audiendo Evangelio, unde Apostolus, Sicut accepisti Iesum Christum Dominum, in ipso ambulate. Et alibi, Det vobis Christum habitare per fidem in cordibus vestris. At fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi.

Coloss. 2.

Ephes. 3.

Rom. 10.

Sic sanctus Augustinus unum confert cum alio: Interrogo vos, fratres, dicite mihi quid plus vobis videtur, corpus Christi aut verbum Christi? Si vultis verè respondere, hoc dicere debitis quod non sit minus Dei verbum quam Christi corpus. Inter. 50. Et ideo quanta solitudine observamus quando Christi corpus ministratur, ut nihil ex ipso de manibus nostris in terram cadat; tanta solitudine observemus, ne verbum Domini quod nobis erogatur, dum aliud cogitamus aut loquimur, de corde puro pereat, quia non minus erit reus qui verbum Dei negligenter audierit, quàm qui corpus Christi sua negligentia in terram cadere permisit.

Inter. 50.

Hom. 26.

Quæ sancti Patris verba quocunque sensu mitigentur, valere semper plurimum debent ad restringendum animum laxiorem in audiendo Dei verbo. Quare loquelam meam non cognoscitis?

10ap. 18.

Posset & hac urgeri.

VERITAS PRACTICA.

Ut sunt contra Christi verbum omnes habitus vitiosi: sic contra vitiosos omnes habitus, verbum Christi habet in nobis abundanter.

Coloss. 3.

SENSUS ET RATIO EST, Quod sicut Christi verbo sese opponunt maximè habitus vitiosi, qui regnant in animo sicque excludunt aut impediunt verbi effectus: sic contra vitiosos quosvis habitus nihil efficacius quam quod monet Apostolus: verbum Christi habet in vobis abundanter: Quia sic regnum illud vitiosorum habituum destruetur, & paulatim vitius

astruetur. P. nite hac verba in cordibus vestris. Deut. 12. Et suspendite ea pro signo in manibus, & inter oculos vestros collocare. Quod olim Moses, hoc ipsum Christus Dominus, Ponite vos in cordibus vestris sermones istos. Sic Maria conservabat omnia verba hæc confrens in corde suo.

Luc. 9.

Luc. 9.

Luc. 9.

Vide in 1. parte, Fer. 6, Hebdom. 2. post Epith. & Dominica 6.

DOMI-